

WYROK W IMIENIU RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Dnia 17 października 2017 roku

Sąd Rejonowy Gdańsk – Południe w Gdańsku II Wydział Karny w składzie:

Przewodniczący: SSR Tomasz Jabłoński

Protokolant: Artur Pokojski

z udziałem Prokuratora Prokuratury Rejonowej G.-Ś. w G. M. W.

po rozpoznaniu na rozprawie w dniach 25 lipca i 12 października 2017 roku sprawy

K. M., córki T. i E., z domu S.,

urodzonej (...) w G.,

oskarżonej o to, że:

1. w dniu 24.10.2012 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 500 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 16 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

2. w dniu 21.12.2012 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 500 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 6 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

3. w dniu 02.01.2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 500 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 2 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

4. w dniu 10.01.2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła D. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 2000 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 1 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

5. w dniu 23.01.2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła H. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 1000 zł na uzyskanie

kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 16 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

6. w dniu 01.02.2013 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła H. P. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 1000 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 2 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

7. w dniu 01.10.2012 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła A. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 2000 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 2 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

8. w dniu 23.10.2012 r. w G. w celu osiągnięcia korzyści majątkowej wykonując czynności pośrednictwa finansowego doprowadziła A. B. do niekorzystnego rozporządzenia mieniem w postaci zaliczki w kwocie 500 zł na uzyskanie kredytu wprowadzając go w błąd co do zamiaru udzielenia pomocy i pośrednictwa w uzyskaniu kredytu, dokonując ich wypłaty w drodze przekazu pieniężnego w Urzędzie Pocztowym 16 w G., przy ul. (...),

tj. o czyn z art. 286 §1 k.k.,

I. oskarżoną uznaje za winną popełnienia zarzucanych jej w punktach od 1. do 8. aktu oskarżenia czynów i ustalając, że czynów tych dopuściła się w warunkach ciągu przestępstw przy zastosowaniu art. 91 §1 k.k. na podstawie art. 286 §1 k.k. wymierza oskarżonej karę 10 (dziesięciu) miesięcy pozbawienia wolności;

II. na podstawie art. 46 §1 k.k. orzeka wobec oskarżonej obowiązek naprawienia w całości szkody wyrządzonej czynami zarzucanymi:

-.

- w punktach od 1. do 4. aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz D. B. kwoty 3.500 zł (trzy tysiące pięćset złotych),
- w punktach 5. i 6. aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz H. P. kwoty 2.000 zł (dwóch tysięcy złotych),
- w punktach 7. i 8. aktu oskarżenia poprzez zapłatę na rzecz A. B. kwoty 2.500 zł (dwa tysiące pięćset złotych);

III. na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwalnia oskarżoną od ponoszenia kosztów sądowych w całości, w tym od opłaty, przejmując poniesione w sprawie wydatki na rachunek Skarbu Państwa.

Sygn. akt II K 1367/16

UZASADNIENIE

wobec złożenia przez obrońcę oskarżonej K. M. wniosku o uzasadnienie wyroku jedynie co do rozstrzygnięcia o karze i innych konsekwencjach prawnych czynu, zgodnie z treścią art. 424 § 3 k.p.k., Sąd ograniczył uzasadnienie do wyjaśnienia podstawy prawnej wyroku oraz wskazanych rozstrzygnięć

Sąd zważył, co następuje:

Ustalony stan faktyczny pozwalał na przypisanie oskarżonej K. M. wszystkich czynów zarzucanych jej aktem oskarżenia. Jak ustalono w toku postępowania, w okresie obejmującym zarzuty K. M. nie wykonywała działalności

gospodarczej polegającym na pośrednictwie kredytowym i nie wykonywała takich czynności na cudzy rachunek. Oskarżona nie miała więc zarówno możliwości, jak i zamiaru wywiązania się z umów zawartych na odległość z D. B., A. B. i H. P.. Zawierając wymienione umowy wywołała ona u pokrzywdzonych mylne przeświadczenie co do tego, że zamierza złożyć w ich imieniu wnioski o udzielenie pożyczek i pozyskać dla nich finansowanie. Każdy z pokrzywdzonych został w ten sposób wprowadzony w błąd kilkakrotnie. Oskarżona zwodziła D. B., A. B. i H. P., przekonując, że pożyczki/kredytu nie udało się uzyskać i, w związku z tym, konieczne jest dokonanie wpłaty kolejnej kwoty tytułem „zaliczki” bądź „kosztów weryfikacji”. W rezultacie D. B. dokonał łącznie 4 wpłat, natomiast A. B. i H. P. po 2 wpłaty. Oczywiście jest to, że każda z tych wpłat stanowiła niekorzystne rozporządzenie mieniem pokrzywdzonych, którzy wyzbyli się środków pieniężnych na rzecz K. M.. Oskarżona zatrzymała otrzymane środki dla siebie. Nie miała zamiaru wykorzystać ich dla celów związanych z realizacją zawartych umów. W ten sposób, w każdym przypadku wypełniła swoim zachowaniem znamiona czynu z art. 286 § 1 k.k.

Każdy z wymienionych czynów został popełniony z wykorzystaniem takiej samej sposobności w krótkich odstępach czasu, tj. w okresie id od 1 października 2012 do 1 lutego 2013 roku, a żaden z nich nie został poprzedzony wyrokiem za czyn wcześniejszy. Nadto, każdy z nich wypełnia znamiona tego samego przepisu ustawy karnej. Sąd uznał zatem, że stanowią one ciąg przestępstw w rozumieniu art. 91 k.k.

W czasie popełnienia przez oskarżoną przypisanego jej czynu, nie zachodziła żadna okoliczność wyłączająca jego kryminalną bezprawność. Nie zachodziły również żadne okoliczności wyłączające winę oskarżonej. Nie była ona w szczególności w znacznym ograniczona w możliwości rozpoznania znaczenia i konsekwencji swoich czynów przez chorobę psychiczną, niedorozwój umysłowy lub czasowe zaburzenie czynności psychicznych. K. M. jest i już w trakcie popełnienia czynów była osobą dorosłą. W inkryminowanym czasie nie zaszła także czasowa niepoczytalność oskarżonej.

Stopień szkodliwości społecznej czynów K. M. oceniana z uwzględnieniem dyrektyw z art. 115 §2 k.k. była znaczna. Oskarżona działała podstępnie, pozorując prowadzenie działalności gospodarczej. Zwodziła pokrzywdzonych, informując o niepowodzeniach w trakcie procedury mającej na celu uzyskanie pożyczki/kredytu, a przez to wyłudzała od nich kolejne wpłaty tytułem „zaliczek”, „opłat za weryfikację”. Nie ulega wątpliwości, że oskarżona działała z premedytacją. Motywacją dla jej działania było pragnienie łatwego zysku. Kwoty, których dotyczyło niekorzystne rozporządzenie mieniem były niemałe.

W punkcie I. sentencji wyroku, za ciąg przestępstw z art. 286 § 1 k.k., Sąd wymierzył oskarżonej K. M. karę 10 miesięcy pozbawienia wolności.

Na niekorzyść K. M. przemawiają okoliczności wpływające na ocenę szkodliwości społecznej jej czynów (opisane powyżej), tj. postać zamiaru, okoliczności i sposób popełnienia czynów oraz fakt, że była ona w przeszłości dwukrotnie karana za przestępstwo podobne. Przy czym podkreślenia wymaga, że jeden z wyroków skazujących zapadł wobec niej przed popełnieniem badanych czynów.

Sąd nie dopatrył się okoliczności łagodzących.

Zdaniem Sądu, właściwości i warunki osobiste przemawiały za orzeczeniem wobec K. M. bezwzględnej kary pozbawienia wolności (art. 69 §1 i 2 k.k.). Jak już wcześniej akcentowano, oskarżona dopuściła się czynów o wysokim stopniu szkodliwości społecznej, a nadto była wielokrotnie karana. Wobec oskarżonej zapadły w przeszłości dwa wyroki skazujące za przestępstwa podobne, przy czym jeden przed popełnieniem badanych czynów, co oznacza, że działała ona w ramach recydywy w znaczeniu ogólnym. Sposób i okoliczności popełnienia czynów, przyświecająca oskarżonej motywacja, a także sposób życia przed popełnieniem czynów nie pozostawiają wątpliwości co do tego, że jest ona sprawcą do zdemoralizowanym. W wyroku z 7 grudnia 2007 r. (VII K 587/07) Sąd Rejonowy w Kaliszu zastosował wobec niej karę pozbawienia wolności z warunkowym zawieszeniem jej wykonania. Oskarżona złamała warunki okresu próby, a następnie ponownie wkroczyła na drogę przestępstwa, co każe sądzić, że jest ona osobą odporną na resocjalizację. Zdaniem Sądu, można powziąć daleko idące wątpliwości co do tego, czy oskarżona będzie w przyszłości przestrzegała obowiązującego prawa, w tym, nie popełni kolejnego przestępstwa. W związku z tym, Sąd

uznał, że zasadne jest co najmniej krótkotrwałe odizolowanie K. M. od reszty społeczeństwa. Przy czym, w ocenie Sądu, przy uwzględnieniu wagi popełnionych czynów oraz górnej granicy zagrożenia karnego, wynikającego z obostrzenia przewidzianego w art. 91 § 1 k.k. (12 lat pozbawienia wolności), orzeczoną karę łączną można wręcz uznać za łagodną. Zdaniem Sądu, wymierzenie jeszcze łagodniejszej kary pozbawienia wolności, np. w „ramach tzw. „kary mieszanej” orzeczonej przy zastosowaniu art. 37b k.k. bądź zastosowanie warunkowego zawieszenia wykonania orzeczonej kary sprzeciwiałoby się celom kary.

W konsekwencji powyższego nie było także podstaw do zastosowania na podstawie art. 4 §1 k.k. przepisów obowiązujących w dacie czynu jako względniejszych dla oskarżonej.

W punkcie II. sentencji wyroku, Sąd nałożył na oskarżoną obowiązek naprawienia w całości szkód wyrządzonych pokrzywdzonym. W ocenie Sądu, rozstrzygnięcie to wzmocni wychowawcze oddziaływanie orzeczonej kary, wyeksponuje w świadomości oskarżonej naganny charakter popełnionych czynów i przyczyni się do zadośćuczynienia społecznemu poczuciu sprawiedliwości.

Z uwagi na trudną sytuację materialną i nałożenie obowiązku naprawienia szkody, Sąd na podstawie art. 624 §1 k.p.k. zwolnił oskarżoną z obowiązku uiszczenia kosztów postępowania.